

"Kaikki onnelliset suhteet ovat toistensa kaltaisia, mutta jokainen onneton suhde on onneton omalla tavallaan" Inan askel oli tarmokas, kun hän tarpoi pitkin kävelykatua kotia kohti. Ei askel viiaisella tavalla ollut päättäväinen, ennemminkin sen takia, ettei hän tahtonut käyttää yhtä ainoata sekuntia enempää keskustassa, mitä oli pakko. Keskustan katuja olivat viime vuosina alkaneet valloittaa niin kerjäläiset kuin juopotkin ja se oli muuttanut kaupungissa vallitsevaa ilmapiiriä. Kaupunki oli talousvaikeuksissa ja leikkaukset olivat osuneet vähätuloisiin monin kohdin. Moni oli joutunut liian tiukalle, ei ollut enää mitään mistä leikata, mutta leikattu oli silti. Tällöin monen kohtalo istutti käden tukevasti pullonkaulaan. Ina tunsu kyllä sääliä näitä ihmisiä kohtaan ja ymmärsi, ettei kaikki heistä olleet täysin syypäitä omaan elämäntilanteeseensa. Kuitenkin, kun keskustan asfaltilla on enemmän huumoruiskuja kuin tallaavia jalkoja, tekee se jokaisen olon turvattomaksi. Inalla ei ollut ajokorttia ja bussikortin lataus oli loppunut juuri sopivasti joten ainoaksi vaihtoehdoksi oli jäänyt apostolin kyyti. Kuntoilustahan se kävi. Ja ilmakin oli kaunis, syreenit olivat alkaneet kukkia puistoalueilla ja uskaliaimmat linnut olivat muuttaneet takaisin paremman reviiirin toivossa. Ina saapui kotipihalle. Hän käveli pihan poikki, avasi ulko-oven ja nousi hissillä viidenteen kerrokseen. Ovessa luki Kyllönen. Se nimi oli lukenut siinä nyt kuusi vuotta. Edellisen asunnon ovessa oli vielä lukenut Kyllönen Alekseejeva. Ina Kyllönen oli nimenä käytännöllisempi Suomessa, jossa ryssäviha ei ollut enää kansanasenne, mutta joka vielä sieltä kansan syvien rivien raoista ja väleistä tuli esille eri tilanteissa. Työhaussa suomalainen sukunimi oli valtti ja etunimenkin hän silloin tällöin kirjoitti kahdella i:llä. Suomea Ina puhui jopa paremmin kuin moni itseään monen sukupolven suomalaisena pitävä. Ina jäi tuijottamaan hetkeksi ovessa olevaa nimeä. Hän mietti oliko onneton. Ei, ei hän ollut, se onnen rykelmä oli vain tasoittunut ja värien kirjo oli vain hiukan haalistunut. Ei hän onneton kuitenkaan ollut. Hän veti syvään henkeä ja asetti avaimen lukkoon. Kääntäminen vaati vielä toisen hengenvedon. "Äiti, äiti!", kuuluivat kaksostyttöjen iloiset kiljahdukset. Ina laski olkalaukkunsa ja otti tytöt avosylin vastaan. Kiira ja Alina olivat kuusivuotiaita ja aloittaisivat esikoulun ensi syksynä. Taka-alalla Kare nojasi oviaukon karmiin ja katseli ihanaisia naisiaan hymynkare suupielissään. "Kiitos, kun hait tytöt tarhasta, tuli vähän mutkia matkaan töissä ja sitten vielä se bussikortin lataus oli loppu", Ina sanoi Karelle. "Eeihän siinä mitään, pääsin töistäkin vähän aikasemmin. Ei ollu mikään ongelma", Kare vastasi. Kare ja Ina olivat jokseenkin samanlaisia ihmisiä, molemmat urallaan ylöspäin meneviä, kunnianhimoisia ja työteliäitä. Ura oli ollut prioriteetti numero yksi ennen perheenisäystä, sen jälkeisessä elämässä jouduttiin turvautumaan kompromisseihin. Kumpikin heistä oli täyttänyt pyöreitä vuosia elämässään vasta kahdesti, joten ikää ei kummallakaan ollut paljoa. Eivät Kiira ja Alina olleet epätoivottuja lapsia, mutta pienehkö vahinko siinä oli kuitenkin käynyt. Oli lasten hankkimisesta puhuttu jo jonkin aikaa, mutta se oli suunnitelmissa lokeroitu "tulevaisuus"-kohtaan. Rakkaus oli kuitenkin jakamatonta ja ei kumpikaan vanhemmista päivääkään olisi vaihtanut pois. Kare oli diplomi-insinööri, joka työskenteli nuoresta iästään huolimatta kohtalaisen hyvässä asemassa keskikokoisessa maansiirtokoneita valmistavassa yrityksessä. Hänen isällään oli oma sähköfirma, mutta samalle alalle Kare ei koskaan ollut edes ajatuksissaan pyrkinyt. Karen mielestä arki rullasi mukavasti. Karen työajat olivat säännölliset muutamaa ulkomaan työkomennusta lukuun ottamatta. Elämä oli kunnossa, mutta jotain siitä puuttui. Se, mikä se puuttuva pala oli, Kare ei osannut sanoa. Jotain sillä oli tekemistä sen kanssa, että samanlaista kiihkoa hänen ja Inan välillään ei ollut ollut lasten syntymän jälkeen. Itsetutkiskelevana tyyppinä hän ei itseään pitänyt, mutta tämä pomppasi pinnalle tuon tuosta. Anna istui kahvilan ikkunapaikalla ja siemaili Cafe Latteaan varovaisesti. Kuten aina, myös tälläkin kertaa hän poltti kielensä ollessaan kärsimätön, eikä jaksanut odottaa kahvin

jäähtymistä. Kahvila oli noin puolillaan, enimmäkseen hänenkaltaisiaan opiskelijoita, yksi eläkeläispariskunta ja kolme tummapukuista liikemiestä. Yksi miehistä muistutti sivuprofiiltaan sitä miestä, jonka Anna oli tavannut erään yrityksen pikkujouluissa. Annan miespuolinen ystävä oli kutsunut hänet avecikseen työskentelemänsä firman pikkujouluihin ja vailla parempaa ajanvietettä, Anna oli suostunut. Ei hänen ystävänsä kuitenkaan ollut se, joka siitä illasta jäi parhaiten hänen mieleensä. Laivastonsiniseen pukuun sonnustautunut mies oli tullut puhuttelemaan Annaa, kun tämä oli ollut yksin baaritiskillä ystävänsä ollessa tanssimassa. Ei Anna ollut sen sortin naisia, jotka lähtivät jonkun mukaan jokaisesta illanvietosta, mutta jotenkin tämä vaaleahiuksinen herrasmies oli lumonnut hänet. Sormusta ei ollut kädessä, sen hän oli tarkistanut nopeasti. Ei Annalla myöskään ollut mitään tunnesiteitä ystävänsä, jonka avec hän oli, sen hän oli tehnyt selväksi jo aikaa sitten. Miehen tarjoaman ensimmäisen ja viimeisen drinkin väliin jäävä aika oli varsin lyhyt. Aamulla, kun Anna heräsi miehen hotellihuoneesta, tämä oli jo lähtenyt. Yöpöydällä oli lappu, jossa luki tikkukirjaimin: ”Kiitos. Soita jos haluat tavata uudelleen.” ja lapun vieressä oli miehen käyntikortti: K. Kyllönen, Maansiirto Nieminen OY. Nyt Anna otti käyntikortin taskustaan ja laski sen kahvikuppinsa viereen. Hän siemaisi kahviaan ja päätti sitten lähettää tekstiviestin. Karen iPhone tärähti taskussa. Hän otti sen käteensä ja vilkaisi ruutua. Yhtä nopeasti kuin hän oli puhelimen ottanut esillekin, hän tunki sen takaisin farkkujen taskuun. Hän teki töitä olohuoneen nojatuolissa ja tajusi, että sohvalla televisiota katsellut Ina oli myös kuullut viestin. ”Älä sitten vaan sano, että joku pirun seminaari taas.”, Ina tiuskahti. Kare huokaisi helpotuksesta, mutta vain mielessään, Ina antoi selityksen hänelle hopeatarjottimella. ”Joo, Pennanen pisti viestin että ens viikon perjantaista sunnuntaihin Tampereella ja toivottavasti kaikki on sen muistanu. Mennään johonkin Metso Mineralsin vetämään tilaisuuteen. Sori olin unohtanu merkata sen kalenteriin.”, Kare vastasi. Huoneen valtasi hiljaisuus, hyvin painostava sellainen. ”No en voi sille mitään, sinne on pakko mennä”, Kare sanoi. ”Joo ymmärrän kyllä”, Ina vastasi, vaikka elekieli kertoi jostain aivan muusta. Kare näpytteli vastauksen viestiin: ”Ensi viikonloppu, käykö?”. Sitten hän pisti tärinän pois päältä ja koitti keskittyä töihin. Kun kyseinen perjantai koitti, Kare pakkasi pienen matkalaukkunsa ja lähti mustan villakangastakin helmat liehuen kohti hotellia. Erotuksena Inalle kerrottuun viikonloppusuunnitelmaan vain oli, että hotelli sijaitsi viiden tunnin ajomatkan sijasta noin viidentoista minuutin päässä. Annan hän poimi tämän opiskelija-asuntolan edestä. Viikonloppu oli riehakas, alkoholin huuruinen ja hotellin peitto heilui. Sunnuntai-aamuun mennessä Kare oli tyydyttänyt jotain sisäistä tarvettaan siihen pisteeseen, että syyllisyys alkoi tulla sen takaa esille. Yhtäkkiä hänen puhelin tärähti yöpöydällä ja Anna nappasi sen ennen kuin hän ehti käsiksi puhelimeensa. Annan naama venähti kauniista hymystä täysin ilmeettömäksi. Viesti oli Inalta. ”Moi kulta, monelta olet kotona, valmistan illallisen koko perheelle” ja pusuhymiö perään. Loppujen lopuksi hän kertoi Annalle totuuden. Totuuden Inasta ja totuuden lapsista. Anna oli sen aavistanut, mutta kuitenkin se tuntui pahalta. Yhtäkkiä Annalle valkeni jotain. Hän oli muistuttamassa Kareä hänen vaimostaan. Vaimostaan nuorena. Sitä hän ei halunnut olla. Hän oli nuori itsenäinen nainen eikä halunnut olla muistuttamassa ketään muuta. Siinä hotellihuoneessa hän oli sitä jotain aivan muuta. Hän oli Anna Karen Ina.